

Počátky italské literatury

vývoj románských jazyků z lidové latiny; lingua del sì = il volgare italiano

specifika Itálie:

opožděný vývoj literatury psané v „lidové řeči“; přežívání latiny (dědictví antického Říma, vliv církve)

„dialekty“, v nichž vznikaly nejstarší památky: franko-benátský, lombardský, umbrijský, sicilský, toskánský

rozmanitost kulturních center:

- feudální sídla v severní Itálii: Monferrato, Marca Trevigiana aj. (vlivy z Francie); Sicílie a jižní Itálie (doba Fridricha II.);
- kláštery (např. Montecassino);
- Capua – proslulá škola rétoriky pro příslušníky papežské kurie;
- univerzity – Bologna, Padova, Salerno, Neapol aj.;
- městské komuny v severní a střední Itálii; rané signorie – Verona, Ravenna;

produkce nelatinských rukopisů – zejména Toskánsko; Benátsko

duchovní poezie

František z Assisi (1182-1226)

Cantico delle Creature neboli *Cantico di Frate Sole* (Píseň bratra Slunce)

o životě sv. Františka: latinské životopisy sepsali např. Tommaso da Celano a Bonaventura da Bagnoregio; dále pak Ugolino da Monte Santa Maria, jehož dílem „Actus Beati Francisci et sociorum eius“ se inspirovaly italské *Fioretti di San Francesco* (Kvítky sv. Františka) ze 14. stol.

<p>San Francesco d'Assisi</p> <p><i>Il Cantico di Frate Sole</i></p> <p>o <i>Delle Creature</i></p> <p>Altissimu, onnipotente bon Signore, Tue so' le laude, la gloria e l'honore et onne benedictione.</p> <p>Ad Te solo, Altissimo, se konfano, et nullu homo ène dignu te mentovare.</p> <p>Laudato sie, mi' Signore cum tucte le Tue creature,</p>	<p>Přeložil Jaroslav Pokorný</p> <p><i>Píseň bratra Slunce (Píseň tvorstva)</i></p> <p>Nejvyšší všemohoucí dobrý Pane, tvé jsou chvály, sláva, čest a všecko požehnání;</p> <p>jenom tobě patří, Nejvyšší ty, oslovit tě jménem žádný člověk hoden není.</p> <p>Chválen buď, můj Pane, mnou a všemi stvořeními,</p>
---	--

<p>spetialmente messor lo frate Sole, lo qual è iorno, et allumini noi per lui. Et ellu è bellu e radiante cum grande splendore: de Te, Altissimo, porta significatione.</p> <p>Laudato si', mi' Signore, per sora Luna e le stelle: in celu l'ài formate clarite et pretiose et belle.</p> <p>Laudato si', mi' Signore, per frate Vento et per aere et nubilo et sereno et onne tempo, per lo quale a le Tue creature dà sustentamento.</p> <p>Laudato si', mi' Signore, per sor'Acqua, la quale è multo utile et humile et pretiosa et casta.</p> <p>Laudato si', mi' Signore, per frate Focu, per lo quale ennallumini la nocte: ed ello è bello et iocundo et robustoso et forte.</p> <p>Laudato si', mi' Signore, per sora nostra matre Terra, la quale ne sustenta et governa, et produce diversi fructi con coloriti fiori et herba.</p> <p>Laudato si', mi' Signore, per quelli che perdonano per lo Tuo amore et sostengono infermitate et tribulatione.</p> <p>Beati quelli ke 'l sosterranno in pace, ka da Te, Altissimo, sirano incoronati.</p> <p>Laudato si' mi' Signore, per sora nostra Morte corporale, da la quale nullu homo vivente pò skappare: guai a quelli ke morrano ne le peccata mortali; beati quelli ke trovarà ne le Tue sanctissime voluntati, ka la morte secunda no 'l farrà male.</p> <p>Laudate et benedicete mi' Signore et rengratiate e serviateli cum grande humilitate.</p>	<p>a především panem bratrem sluncem, jenž přináší den a jímž nás osvěcuješ; krásný je a září velikou se skvěje, Nejvyšší, a tvoje světlo vyjadřuje.</p> <p>Chválen buď, můj Pane, skrze sestru lunu, skrze hvězdy; na nebi stvořils je jasné, jako drahokamy krásné.</p> <p>Chválen buď, můj Pane, skrze bratra vítr, skrze vzduch a mraky, jasno, všecka počasí, kterými všem stvořením svým žítí dáváš.</p> <p>Chválen buď, můj Pane, skrze sestru vodu, která je tak užitečná, dobrá, pokorná a čistá.</p> <p>Chválen buď, můj Pane, skrze bratra oheň, který poskytuješ našim nocem, a je krásný, radostný a mohutný a silný.</p> <p>Chválen buď, můj Pane, skrze naši sestru, matku zemi, která dává život a jež vládne nade všemi a jež rodí různé plody, trávu a barevné květy.</p> <p>Chválen buď, můj Pane, skrz ty, kdo z tvé lásky odpouštějí a snášejí nemoci a protivenství.</p> <p>Blažení jsou ti, kdo věrně v míru vytrvají, neboť ty je budeš korunovat v nebi.</p> <p>Chválen buď, můj Pane, skrze naši sestřičku – smrt těla, před níž žádný živý člověk kam utéci nemá. Běda těm, kdo zemrou ve smrtelných hříších! Blaze těm, jež ve tvé svaté vůli konec přistih! Druhá smrt, smrt duše, nic jim zlého neudělá.</p> <p>Chvalte mého Pána, blahorečte, děkujte mu a s velikou pokorností sloužete mu!</p>
--	---

Jacopone da Todi (asi 1230-1306)

Psal básně duchovní, mystické, ale také politické a mravoučné. Sbíрка s názvem *Laude* jich obsahuje 92. Např. *O papa Bonifazio molt'ài iocato al mondo* (Jacopone měl blízko v františkánském řádu, který měl s Bonifácem VIII problematické vztahy; kvůli kritice papeže byl Jacopone exkomunikován a uvězněn).

lauda – duchovní píseň ve formě ballaty – rozšířená zejména v Umbrii mezi 12. až 15. stoletím

lauda drammatica (dialogizovaná): *Donna de Paradiso* neboli *Pianto della Madonna* (otevívá cestu k náboženskému dramatu, tzv. sacra rappresentazione)

Jacoponovi bývá připisován také text latinské skladby *Stabat Mater*

poezie

nejstarší básnické texty v italštině:

Ritmo laurenziano (konec 12. stol.) – autor lihotí církevnímu hodnostáři (biskupovi z Jesi) v naději, že od něj dostane koně

Ritmo cassinese (konec 12. stol.) – je dílem vzdělaného autora; moralizující námět (duchovní hodnoty X pozemské pudy), dialogická forma – hovoří spolu il Mistico a un Tale

Ritmo su Sant'Alessio (polovina 13. stol.) – o životě sv. Alexeje

žakéři – giullari – joculari (potulní pěvci – cantastorie, herci, hudebníci, tanečníci, šarlatáni...), někteří působili u dvorů, jiní v lidovém prostředí – trhy, hospody apod.

některé typy žakérských písní: la tenzone (žertovný spor), il contrasto (“hádání”), la frottola (lidová báseň, kuriózní náměty), lo strambotto (lidová báseň, satirická nebo milostná), l'alba, il lamento, la malmaritata, la ballata (zpěv doprovázený tancem), la canzone (původ provensálský, zprvu s hudebním doprovodem), il serventesse (původ provensálský, námět oslavný, politický, morální, náboženský); aj.

proslulí žakéři:

Ruggieri Apugliese, původem zřejmě ze Sieny, žil kolem poloviny 13. stol.

Matazone da Caligano, žil ve 13. století, *Detto dei villani* – satira zesměšňující venkovany.

Cielo D'Alcamo, Sicilan, žil ve 13. století, pravděpodobně byl v kontaktu se dvorem Fridricha II. a prostředím sicilské básnické školy – *Rosa fresca aulentissima* („contrastò“ - spor mezi dvořicím se žakéřem a dívkou, která se mu nakonec podvolí).

Francesco di Vannozzo, 14. století, původem z Padovy.

Někteří žakéři (zvaní také cantastorie) přednášeli rovněž francouzskou hrdinskou epiku a romány na bretonské a antické náměty - vznik osobitého italského žánru zvaného „**il cantare**“ (forma: oktáva - osmiveršová strofa) - inspirace pro renesanční rytířské eposy

Autoři a interpreti žánru “cantare”:

Andrèa da Barberino, Florencie, 14. století

Antonio Pucci, Florencie, 14. století

Antonio Pucci: *Gismirante*

1

I' prego Cristo, Padre onnipotente,
che per gli peccator volle morire,
che mi conceda grazia nella mente,
ch' i' possa chiara mia voluntá dire;
e prego voi, signori e buona gente,
che con affetto mi dobiate udire.
I' vi dirò d'una storia novella,
forse che mai noll'udiste sí bella.

2

Ben voglio che saciate, buona gente,
ch'un, ch'ebe nome il cavalier Cortese,
si dipartí per alcuno accidente
dal re Artúe e di tutto il paese,
e tanto cavalcò continuamente,
che giunse a Roma nel nobil paese,
e quie ebe un figliuol, che nutricare
lo fece e di vantaggio amaestrare.

Gismirante – hlavní hrdina této epické skladby, syn bývalého rytíře kulatého stolu, opustil svůj domov v Římě a vydal se ke dvoru krále Artuše, kterému sloužil 7 let. Potom se vydal najít princeznu, o níž slyšel vyprávět. Tuto princeznu její tyranský otec posílal nahou do kostela, a kdo na ni pohlédl, byl popraven. Gismirante cestou zachránil ptáka gryfa, nakrmil hladového orla a zachránil sokola. Princeznu osvobodil, ale unesl mu ji zlý obr. Díky pomoci těchto zvířat ji Gismirante znovu osvobodil. Nakonec se vrátil k Artušovu dvoru i s princeznou a oženil se s ní.

Memoriali bolognesi – texty lidové poezie zaznamenané na okrajích notářských spisů (1265-1463)

Okcitanští trubadúři

Trobar v okcitanštině znamená *tvořit* a *trobador* je pak *tvůrce* – básník i hudebník.

Bernart de Ventadorn (kolem 1135 – kolem 1195):

Nad sebou moc jsem ztratil hned
a svůj jsem více nebyl, když
jí v oči jsem moh pohledět,
v zrcadlo, jež je blaha skryš.
Od chvíle té, co v něm se zřím,
Vzdechy mě mohou usmýkat,
neboť jsem stejně ztraceným
jak krásný Narcis, jenž v túni spad.

Tou zdá se k ženám náležet
má dáma vlastností, pro niž
odmítá to, co má se chtět,
a co se nemá, činí spíš.
Upad jsem v nemilost, to vím,
jak bloud na mostě musím stát,
proč je to tak, je tajemstvím,
moc vysoko mířil jsem snad.

Arnaut Daniel (13. století)

Lo ferm voler qu'el cor m'intra

trubadúrská poezie v severní Itálii - psaná okcitánsky

Sordello di Goito (Mantova, 1200 cca. – 1269) - nejproslulejší italský trubadúr

poezie sicilské básnické školy - královský dvůr Fridricha II. - období 1230-1250
vliv okcitané trubadúrské poezie

témata: dvorská láska, intelektuální úvahy o lásce;

básníci: většinou vysocí úředníci u královského dvora, vzdělání, nemuseli být aristokratického původu, jejich úkolem bylo také psaní poezie, což dvoru dodávalo prestiž, často nedosahovali tvůrčí spontánnosti a originality svých okcitaných předchůdců (**Jacopo/Giacomo da Lentini, Pier delle Vigne, Guido delle Colonne, Rinaldo d'Aquino, Giacomino Pugliese, Stefano Protonotaro da Messina, Jacpo Mostacci, Ciaccio dell'Anguillara, Federico II, Enzo di Svevia**, aj.)

Giacomo da Lentini

Io m'aggio posto in core a Dio servire,
com'io potesse gire in paradiso,
al santo loco, c'aggio audito dire,
o' si mantien sollazzo, gioco e riso.

Sanza mia donna non vi voria gire,
quella c'à blonda testa e claro viso,
che senza lei non poteria gaudere,
estando da la mia donna diviso.

Ma no lo dico a tale intendimento,
perch'io peccato ci volesse fare;
se non veder lo suo bel portamento

e lo bel viso e 'l morbido sguardare:
che-l mi teria in gran consolamento,
veggendo la mia donna in ghiora stare.

Přeložil Jan Vladislav

Předsevzal jsem si sloužit Hospodinu,
abych se jednou dostal do ráje,
protože tam, v tom jeho svatém klínu
se každý prý jen věčně raduje.

Leč bez mé paní, bez těch jasných skrání
a plavých vlasů bych tam nešel rád:
kdybych byl vzdálen od své krásné paní,
nemohl bych se nikdy radovat.

Tím vším však nechci říci bez ostychu,
že bych se tam chtěl dopustit snad hříchu:
chtěl bych jen vidět její krásný vzhled,

tu tvář a oči, hledící tak sladce:
až bych ji viděl smát a radovat se,
neuměl bych své blaho povědět.

vývoj lyrické poezie v Toskánsku

od poloviny 13. století se centrem italské poezie stávají toskánské městské komuny

starší generace toskánských básníků: **Guittone d'Arezzo, Bonagiunta Orbicciani, Chiaro Davanzati, Monte Andrea, Dante da Maiano, Compiuta Donzella** aj.); tematika: milostná (navazují na okcitánské a sicilské básníky), nově též politická, morální apod.

mladší generace toskánských a bolognských básníků - dolce stil nuovo (tzv. stilnovismus)

Guido Guiniz(zi)elli, Dante Alighieri Guido Cavalcanti, Lapo Gianni, Cino da Pistoia, Gianni Alfani, Dino Frescobaldi aj.

Témata: láska je ztotožněna s mravní ctností, žena-anděl je zprostředkovatelkou mezi nebem a zemí, láska je vnímána také jako duchovní (až mystický) prožitek; jindy (např. u Cavalcantiho) ovšem nenaplněná láska vede k utrpení, někdy s tragickými následky.

Lapo Gianni

Amor, eo chero mia donna in domino,
l'Arno balsamo fino,
le mura di Firenze inargentate,
le rughe di cristallo lastricate,
fortezze alt' e merlate,
mio fedel fosse ciaschedun latino;

il mondo in pace, sicuro 'l camino,
no mi nocchia vicino,

Přeložil Jan Vladislav

Dej, lásko, ať se milá ke mně vine,
ať v Arnu balzám plyne,
ať jsou zdi Florencie postříbřené,
ulice křišťálově vydlážděné
a bašty s cimbuřími,
ať každý Ital je mým vazalem,

ať žije v bezpečí a míru zem,
ať soused neškodí mi,

e l'aria temperata verno e state;
[e] mille donne e donzelle adornate
sempre d'amor pregiate
meco cantasser la sera e 'l matino;

e giardin' fruttuosi di gran giro,
con grande uccellagione,
pien' di condotti d'acqua e cacciagione;
bel mi trovasse come fu Absalone,

Sanson[e] pareggiasse e Salamone;
servaggi di barone
sonar viole, chitar[r]e e canzone;
poscia dover entrar nel cielo empiro:

giovane, sana, alegra e segura
fosse mia vita fin che 'l mondo dura.

at' je čas mírný v zimě jako v létě,
at' všechny dívčiny a panny v světě,
které má Láska v moci,
zpívají se mnou písňe dnem i nocí,

at' jsou vždy sady obtíženy plody,
at' mají dosti ptactva i dost vody
a zvěře bez ustání,
at' mám tvář překrásného Absolóna,

moc Samsona a moudrost Šalamouna
a čeled' jako páni,
at' znějí kancóny a housle hrají
a posléze at' dojdu blaha v ráji:

at' plný mládí, veselí a jasu
můj život trvá do skonání času.

Guido Guinizzelli

Al cor gentil rempaira sempre amore

come l'ausello in selva a la verdura;
né fe' amor anti che gentil core,
né gentil core anti ch'amor, natura:
ch'adesso con' fu 'l sole,
si tosto lo splendore fu lucente,
né fu davanti 'l sole;
e prende amore in gentilezza loco
così propiamente
come calore in clarità di foco.

Foco d'amore in gentil cor s'apprende
come vertute in petra preziosa,
che da la stella valor no i discende
anti che 'l sol la faccia gentil cosa;
poi che n'ha tratto fòre
per sua forza lo sol ciò che li è vile,
stella li dà valore:
così lo cor ch'è fatto da natura
asletto, pur, gentile,
donna a guisa di stella lo 'nnamora.

Amor per tal ragion sta 'n cor gentile
per qual lo foco in cima del doplero:
splendeli al su' diletto, clar, sottile;
no li stari' altra guisa, tant'è fero.
Così prava natura
recontra amor come fa l'aigua il foco
caldo, per la freddura.
Amore in gentil cor prende rivera
per suo consimel loco
com'adamàs del ferro in la minera.

Fere lo sol lo fango tutto 'l giorno:
vile reman, né 'l sol perde calore;
dis' omo alter: «Gentil per sclatta torno»;
lui semblo al fango, al sol gentil valore:
ché non dé dar om fé
che gentilezza sia fòr di coraggio
in degnità d'ere'
sed a vertute non ha gentil core,
com'aigua porta raggio
e 'l ciel riten le stelle e lo splendore.

Splende 'n la 'ntelligenzia del cielo
Deo criator più che 'n nostr'occhi 'l sole:
ella intende suo fattor oltra 'l cielo,
e 'l ciel volgiando, a Lui obedir tole;
e con' segue, al primero,
del giusto Deo beato compimento,
così dar dovria, al vero,
la bella donna, poi che 'n gli occhi splende
del suo gentil, talento
che mai di lei obedir non si disprende.

Přeložil Jan Vladislav

V šlechtném srdci láska je a byla,

vždy doma jako v loubí lesa pták;
příroda však tu lásku nestvořila
dříve než srdce ani naopak!
Vždyť světlo také bylo
zároveň s jasným sluncem nebesklonu
a předtím nezářilo;
a v šlechtnosti láska přebývá
právě tak po zákonu
jako teplo v ohni, který jasně plá.

Šlechtné srdce láska prostupuje
jak vzácná síla vzácný drahokam;
ale ta moc naň z hvězdy sestupuje,
až když se sluncem zušlechťí on sám.
Až když se za pomoci
slunce už zbavil špíny, jež v něm byla,
nadá ho hvězda moci;
a tak i srdci, které příroda
zjemnila, zušlechtila,
jako ta hvězda paní lásku dá.

V šlechtném srdci láska dlí a dýše,
právě tak jako plamen na svíci,
a nebyla by jinde ve své pýše
než tam, kde hoří, jasná, zářící.
Vždyť přece ke špatnosti
se Láska má jak žhnoucí oheň k vodě,
ve které mrazí kosti:
v šlechtném srdci Láska nalézá
svůj stánek v stejné shodě
jako magnet v sloji plné železa.

Ač slunce pálí do bláta z vší síly,
bláto dál čpí a slunce dál se skví;
kdo říká rád: „Jsem rodem ušlechtilý,“
je jak to bláto v záři šlechtictví.
Proto ať nevěříte,
že ušlechtilost spočívá snad v rodu,
nikoliv v citech:
kdo neuměl své city zušlechtit,
ten připomíná vodu,
jíž pouze projde z nebe hvězdný svit.

Bůh Stvořitel se jeví bez ustání
andělům jasněji než slunce nám;
vnímají jasnozřivě jeho přání
a hýbou nebesy, jak chce On sám.
A jako Boží přání
vzápětí vede vždycky k naplnění,
tak také krásná paní –
sotva ji spatříš v jejím jasu stát –
člověka rázem změní
a on ji musí vždycky poslouchat.

Donna, Deo mi dirà: «Che presomisti?»,
síando l'alma mia a lui davanti.
«Lo ciel passasti e 'nfin a Me venisti
e desti in vano amor Me per semblanti:
ch'a Me conven le laude
e a la reina del regname degno,
per cui cessa onne fraude.»
Dir Li porò: «Tenne d'angel sembianza
che fosse del Tuo regno;
non me fu fallo, s'in lei posi amanza».

Paní, až jednou vzlétnu z této země,
řekne mi Bůh: „Co jsi to učinil?
Prošel jsi nebem, došel jsi až ke mně
a se mnou srovnávals tu, již jsi ctil!
Taková chvála sluší
jedině mně a Paní Rajské Říše,
jež drtí svůdce duší!“
Já řeknu však: „Vždyt' měla vzhled a šat
anděla ze Tvé výše –
a proto nebyl hřích ji uctívat!“

Guido Cavalcanti

Perch'ì no spero di tornar giammai,
ballatetta, in Toscana,
va' tu, leggera e piana,
dritte'a la donna mia,
che per sua cortesia
ti farà molto onore.

Tu porterai novelle di sospiri
piene di dogli' e di molta paura;
ma guarda che persona non ti miri
che sia nemica di gentil natura:
ché certo per la mia disavventura
tu saresti contesa,
tanto dal lei ripresa
che mi sarebbe angoscia;
dopo la morte, poscia,
pianto e novel dolore.

Tu senti, ballatetta, che la morte
mi stringe s', che vita m'abbandona;
e senti come 'l cor si sbatte forte
per quel che ciascun spirito ragiona.
Tanto è distrutta già la mia persona,
ch'ì non posso soffrire:
se tu mi vuoi servire,
mena l'anima teco
(molto di ciò ti preco)
quando uscirà del core.

Deh, ballatetta mia, a la tu' amistate
quest'anima che trema raccomando:
menala teco, nella sua pietate,
a quella bella donna a cu' ti mando.
Deh, ballatetta, dille sospirando,
quando le se' presente:
- Questa vostra servente
vien per istar con voi,
partita da colui
che fu servo d'Amore - .

Tu, voce sbigottita e deboletta
ch'esci piangendo de lo cor dolente
coll'anima e con questa ballatetta
va' ragionando della strutta mente.
Voi troverete una donna piacente,
di s' dolce intelletto
che vi sarà diletto
starle davanti ognora.
Anim', e tu l'adora
sempre, nel su'valore.

Přeložil Jan Vladislav

Protože se už sotva někdy vrátím,
balato, do Toskány,
rozleť se ty v ty strany,
jdi ty k mé paní sama
a moje milovaná
tě přijme s velkou ctí.

Zanes jí zvěsti, vzdechy moje bědné,
tonoucí v samých úzkostech a žalech,
dej ale pozor, ať tě nezahledne
nějaký špatný člověk nenadále:
ten by tě hned k mé trýzni neskonale
odehnal bez váhání
daleko od mé paní
a tak bych ještě v hrobě
se mučil kvůli tobě
zas novou bolestí.

Ty víš, má balato, že mám smrt v duši
a že tu budu žít už jenom chvíli;
ty to víš, jak mi srdce těžce buší
tím, že je roztrženo v steré díly.
Jsem zničen tak, že dál už nemám síly
snášet to utrpení.
Prosím tě o přispění -
ať smí má duše s tebou,
odveď ji, písní, s sebou,
až srdce opustí.

Svěřuji, balato, tvé laskavosti
tu duši, jež se chvěje bez ustání;
odveď ji s sebou ve své útrpnosti
tam, kam tě posílám, k mé krásné paní.
A potom, balato, se obrať na ni
a řekni vzdychající:
„Zde máš svou služebnici,
jež opustila tělo,
které vám náleželo
v milostném poddanství.“

A ty, můj slabý, ulekaný hlase,
z bolestných prsou s pláčem stoupající,
ty jdi s mou duší a s mou písní zase
a hovoř o mé mysli zoufající.
Přijďte k paní s láskyplnou lící,
s duchem tak utěšeným,
že bude potěšením
pro vás být u ní věčně.
A ty ji, duše, vděčně
vždy miluj a vždy cti.

didakticko-alegorická poezie

severní Itálie (Lombardie)

alegorické básnické skladby, obrazy záhrobního světa (tzv. vidění), líčení pekelných muk i rajske blaženosti:

Uguccione da Lodi (1. pol. 13. stol.) – *Libro* – náboženská tematika; autor byl pravděpodobně blízký reformním hnutím jako patarini nebo valdenští.

Giacomino da Verona (2. pol. 13. stol.) - *De Ierusalem celesti, De Babilonia civitate infernali*.

Bonvesin della Riva (1240-1315) - *Libro delle tre scritture* (scrittura nigra, rubra, aurea: pekelná muka, Kristovo utrpení, rajske sláva)

Toskánsko

Brunetto Latini:

Tesoretto (alegorická poema inspirovaná francouzským *Románem o růži*; vypravěč se cestou ze Španělska do rodné Florencie dozvídá o vyhnání guelfů v bitvě u Montaperti, zabloudí v lese, potká Přírodu v podobě krásné paní, která mu objasňuje smysl světa a vesmíru – Bůh stvořitel, andělé, Lucifer, zvířata a rostliny, lidská duše, 4 lidské temperamenty, 4 živly, planety, znamení zvěrokruhu, ctnosti, hříchy, pokání, setkání s Ptolemaiem).

Favoletto (fr. fablel – poemetto; dopisy ve verších na téma přátelství; adresátem je básník Rustico di Filippo)

Dino Compagni (jeho autorství v případě tohoto díla však není zcela jisté): *Intelligenza* (alegorická skladba, inspirační zdroje italské, latinské, provensálské i francouzské; Inteligence v podobě krásné paní, která má na hlavě korunu s 60 drahokamy; její palác a dvořané, 7 královen – 7 ctností; výzdoba paláce – historické příběhy; palác je také alegorií lidského těla, jeho klenba představuje lidskou mysl).

Francesco Stabili di Simeone – **Cecco d'Ascoli**: *Acerba* (didaktická poema; *acerba etas - acerba vita*, trpký pozemský život; témata: vesmír, příroda – fyzika, meteorologie, biologie, symbolika zvířat, vlastnosti kamenů; lidské ctnosti a neřesti, náboženská víra, etika); Cecco d'Ascoli polemizoval s Dantem, který věřil, že vůlí a silou ducha lze ovládat pudy, zatímco Cecco považoval za mnohem silnější přírodu a přirozenost; zabýval se astrologií a astronomií; roku 1327 byl inkvizicí odsouzen k smrti upálením.

komicko-realistická poezie

Rustico di Filippo – Florent’an, ghibellin, z obchodnické rodiny; ve svých básních často zachycuje směšné figurky z měšťanských vrstev (Oi dolce mio marito Aldobrandino; Una bestiuola ho visto molto fera; Quando Dio messer Messerin fece).

Rustico di Filippo

Quando Dio messer Messerin fece

ben si credette far gran maraviglia,
ch'ucello e bestia ed uom ne sodisfece,
ch'a ciascheduna natura s'apiglia:

ché nel gozzo anigrottol contrafece,
e ne le ren giraffa m'asomiglia,
ed uom sembia, secondo che si dice,
ne la piagente sua cera vermiglia.

Ancor risembra corbo nel cantare,
ed è diritta bestia nel savere,
ed uomo è sumigliato al vestimento.

Quando Dio il fece, poco avea che fare,
ma volle dimostrar lo suo potere:
sì strana cosa fare ebbe in talento.

Cecco Angiolieri – původem ze Sieny, guelf, syn bohatého bankéře; hráč, pijan a milovník žen; měl problémy se zákonem, zanechal po sobě dluhy; jako spojenec Florencie bojoval roku 1289 u Campaldina proti Arezzu, tam se zřejmě seznámil s Dantem; zřejmě po roce 1296 byl v politickém vyhnanství v Římě; jeho básnická tvorba je karikaturou „sladkého nového stylu“ (milenka Becchina).

Cecco Angiolieri

[A Dante Alighieri]

Dante Alighier, s'ì so bon begolaro,
tu mi tien' bene la lancia a le reni,
s'eo desno con altrui, e tu vi ceni;
s'eo mordo 'l grasso, tu ne sugi 'l lardo;

s'eo cimo 'l panno, e tu vi fregghi 'l cardo:
s'eo so discorso, e tu poco raffreni;
s'eo gentileggio, e tu misser t'avveni;
s'eo so fatto romano, e tu lombardo.

Přeložil Jan Vladislav

Jsem-li já, Dante, žvanil, jak jsi řek,
pak ty se můžeš se mnou směle měřit:
snídám-li s někým, tys tam na večeri,
saju-li morek, ty zas žereš špek;

mám-li rád drby, ty rád klevetíš,
dělám-li šlechtu, ty se motáš s pány,
táhnu-l s Římem, ty jdeš s Lombard'any,
neznám-li míru, ty se nekrotíš!

<p>Si che, laudato Deo, rimproverare poco pò l'uno l'altro di noi due: sventura o poco senno cel fa fare.</p> <p>E se di questo vòì dicere piùe, Dante Alighier, i' t'averò a stancare; ch'eo so lo pungiglion, e tu se' 'l bue.</p> <p><i>S'i' fosse foco, arderèi 'l mondo;</i> s' i' fosse vento, lo tempesterei; s' i' fosse acqua, i' l'annegherei; s' i' fosse Dio, mandereil' en profundo;</p> <p>s' i' fosse papa, sare' allor giocondo, ché tutti cristiani imbrigherei; s' i' fosse 'mperator, sa' che farei? A tutti mozzarei lo capo a tondo.</p> <p>S'i fosse morte, andarei da mio padre; s' i' fosse vita, fuggirei da lui: similmente faria da mi' madre.</p> <p>S' i' fosse Cecco, com' i' sono e fui, torrei le donne giovani e leggiadre: e vecchie e laide lasserei altrui.</p>	<p>A tak si bohudík až ani chvíli nemáme navzájem co předhazovat: oba jsme prohráli a prohloupili!</p> <p>kdybys však chtěl v těch řečech pokračovat, hnal bych tě, Dante, až bys vydechnul: protože jsem-li bodec, ty jsi vůl!</p> <p><i>Kdybych byl oheň, zapálil bych svět,</i> kdybych byl vítr, rozvál bych jej v prach kdybych byl příval, rázem bych jej splách, kdybych byl Bůh, do pekel bych jej smet;</p> <p>kdybych byl papež, ach, to bych se smál, to by se měli všichni křesťané, kdybych byl císař, věřte nebo ne, všem poddaným bych hlavy usekal;</p> <p>kdybych byl smrtka, šel bych za otcem, kdybych byl život, prchl bych mu z žil a totéž bych i s matkou učinil;</p> <p>kdybych byl Cecco, jako že jím jsem, sám bych si všechny krásné ženy vzal a ošklivé těm druhým ponechal.</p> <p>Preložil Jaroslav Pokorný. In <i>Navštívení krásy. Italská renesanční lyrika</i>. Máj, Praha 1964.</p>
---	---

Folgore da San Gimignano – původem ze San Gimignana, guelf; ve své básnické tvorbě navazuje na tradici okcitéanského žánru “plazer” – líčí příjemné zábavy aristokratů; *Sonetti de' mesi* – 14 sonetů, v nichž básník popisuje, jak lze příjemně trávit čas během jednotlivých měsíců, adresátem je pan Nicolò di Nisi (Nigi) ze Sieny; *Sonetti della settimana* – adresátem je Carlo di messer Guerra Caviccioli z Florencie.

Folgore da San Gimignano

Sonetti dei «Mesi» - D'aprile

D'april vi dono la gentil campagna
tutta fiorita di bell'erba fresca;
fontane d'acqua, che non vi rinresca,
donne e donzelle per vostra compagna;

Preložil Jiří Pelán

Duben

V dubnu vám přeji širé lučiny
s pestrými květy, s travou velmi svěží,
s potůčky, které do studánek běží,
a krásné paní, milé dívčiny,

ambientanti palafren, destrier di Spagna,
e gente costumata alla francesca
cantar, danzar alla provenzalesca
con istormenti nuovi d'Alemagna.

E d'intorno vi sian molti giardini,
e giacchito vi sia ogni persona;
ciascun con reverenza adori e 'nchini

a quel gentil, c'ho dato la corona
de pietre preziose, le piú fini
c'ha 'l Presto Gianni o 'l re di Babilona.

španělské koně v lesklém postroji,
houf přátel po francouzsku oblečený
a provensálský tanec provázený
novými německými nástroji.

Kolkolem ať jsou zahrady a sady
a dobrý mrav je každým uctíván;
a ať je všemi řádně slaven tady

Messer Niccolò, urozený pán,
na jehož hlavu korunu jsem vsadil,
již nemá sultán z Kaira či kněz Jan.

Dante Alighieri (Florence 1265 - Ravenna 1321)

1265 – Dante se narodil ve Florencii, rodina patřila k drobné šlechtě; guelfové.

Přátelství s Guidem Cavalcantim, tvorba ve stylu „dolce stil nuovo“.

Dante se podílí na politickém životě a účastní se bitev (1289 bitva u Campaldina proti ghibellinům z Arezza; boj Florencie s Pisou o pevnost Caprona).

V roce 1300 je Dante členem rady priorů. Tato florentská vláda je ve sporu s papežem Bonifácem VIII., který chtěl ovládnout celé Toskánsko. Vnitřně je Florencie nejednotná – tzv. černí guelfové politiku Bonifáce VIII. podporují, bílí, ke kterým patřil i Dante, jsou v opozici.

V roce 1301 politické zájmy papeže a černých guelfů podpořil vojensky Karel z Valois. Hlavní představitelé bílých guelfů byli nuceni odejít do exilu, mezi nimi i Dante.

1304 -1307 – Dantovi poskytl zázemí Bartolomeo della Scala z Verony.

1307 – Dante začíná psát *Božskou komedii*.

1310 – císař Jindřich VII. Lucemburský podnikl vojenské tažení do Itálie. Dante mu adresoval několik dopisů a věnoval mu své pojednání; doufal, že *Monarchia*. Doufal, že císař v Itálii nastolí mír. V roce 1313 Jindřich zemřel, což znamenalo konec Dantových nadějí na návrat do Florencie.

V posledních letech života našel Dante zázemí v Ravenně (Guido Novello da Polenta), kde také v roce 1321 zemřel.

- **Vita nuova** (Nový život) – básně + komentáře v próze (prosimetrum): 25 sonetů, 1 ballata, 5 kancón, 31 kapitol v próze; věnováno Beatrici (tradičně identifikována s Beatricí Portinari – Bardi; 1266 - 1290), napsáno v období 1292 – 1294;

- **Rime** (Verše)
- **Convivio** (Hostina) – encyklopedické pojednání
- **De vulgari eloquentia** (O rodném jazyce) – lat. pojednání o románských jazycích, staré italštině a jejich variantách, a také o literatuře – zejména o poezii
- **Monarchia** – lat. pojednání o politice a císařské autoritě (Jindřich VII.)
- **Epistole** (Listy)
- **Divina Commedia** (označení *Divina* je pozdější) – viz “Glosář k *Božské komedii*”

Dante Alighieri: Vita nuova

Přeložil Jan Vladislav

Tanto gentile e tanto onesta pare

la donna mia, quand'ella altrui saluta,
ch'ogne lingua deven tremando muta,
e li occhi no l'ardiscon di guardare.

Tak šlechtná, tak ctnostná vždy má paní
připadá všem, jež při setkání zdraví,
že třesoucí se rty už slůvka nevypraví
a zrak se neodváží vzhlédnout na ni.

Ella si va, sentendosi laudare,
benignamente d'umiltà vestuta;
e par che sia una cosa venuta
da cielo in terra a miracol mostrare.

A kráčí, i když slyší chválit sebe,
v pokoru dobrotivě přioděna,
a připadá všem jako div, jak žena,
jež sestoupila ze samého nebe.

Mòstrasi sì piacente a chi la mira,
che dà per li occhi una dolcezza al core,
che 'ntender no la può chi non la prova:

Každému, kdo se na tu krásu dívá,
očima k srdci bez ustání splývá
slast, kterou chápe jen ten, kdo ji zná.

e par che de la sua labbia si mova
un spirito soave pien d'amore,
che va dicendo a l'anima: «Sospira!»

A z jejich úst vždy jako když se line
dech plný lásky, který s něhou plyne
k duši a říká: Vzdychej, ubohá.

Dante Alighieri: **Rime**

Přeložil Jan Vladislav

Guido, i' vorrei che tu e Lapo ed io
fossimo presi per incantamento,
e messi in un vasel ch'ad ogni vento
per mare andasse al voler vostro e mio,

Kdyby nás, Guido, někdo znenadání
chtěl zanést kouzlem, tebe, Lapa, mě,
na koráb, který by plul bezpečně
pod každým větrem podle našich přání,

sì che fortuna od altro tempo rio
non ci potesse dare impedimento,
anzi, vivendo sempre in un talento,
di stare insieme crescesse 'l disio.

takže by bouře ani nepohody
nás nemohly už nikdy rozdělit,
ba naopak, že bychom chtěli žít
navždy tak pospolu a plní shody!

E monna Vanna e monna Lagia poi
con quella ch'è sul numer de le trenta
con noi ponesse il buono incantatore:

A kdyby tam ten kouzelník chtěl dát s námi i
paní Lagi s paní Vannou
a s krásnou paní mnou tak opěvanou,

e quivi ragionar sempre d'amore,
e ciascuna di lor fosse contenta,
sì come i' credo che saremmo noi.

abychom mohli v lásce rozmlouvat,
pak by se všechny samým štěstím smály a
my se, věřím, s nimi radovali.

Dante Alighieri

LA DIVINA COMMEDIA INFERNO

CANTO V

[Canto quinto, nel quale mostra del secondo cerchio de l'inferno, e tratta de la pena del vizio de la lussuria
ne la persona di più famosi gentili uomini.]

[...]

Poscia ch'io ebbi 'l mio dottore udito
nomar le donne antiche e ' cavalieri,
pietà mi giunse, e fui quasi smarrito.

I' cominciai: «Poeta, volentieri
parlerei a quei due che 'nsieme vanno,
e paion sì al vento esser leggieri».
Ed elli a me: «Vedrai quando saranno
più presso a noi; e tu allor li priega
per quello amor che i mena, ed ei verranno».

Sì tosto come il vento a noi li piega,
mossi la voce: «O anime affannate,
venite a noi parlar, s'altri nol niega!».

Quali colombe dal disio chiamate
con l'ali alzate e ferme al dolce nido
vegnon per l'aere, dal voler portate;

cotali uscìr de la schiera ov' è Dido,
a noi venendo per l'aere maligno,
sì forte fu l'affettüoso grido.

«O animal grazïoso e benigno
che visitando vai per l'aere perso
noi che tignemmo il mondo di sanguigno,

se fosse amico il re de l'universo,
noi pregheremmo lui de la tua pace,
poi c'hai pietà del nostro mal perverso.

přeložili Otto František Babler a Jan Zahradníček

*Tu při těch vzpomínkách, jež mistr choval
na reky dávných dob a krásné ženy,
smutek a soucit jakýsi mě ovál,*

a řek jsem: “Rád bych, básníku můj ctěný,
poznal ty stíny dva, jež, prosty tíže,
jdou jako větrem unášeny!”

A on: Jen posečkej, až budou blíže:
s ochotou jistě odpovědí tobě,
když oslovíš je láskou, jež je víže.“

Když vítr přivál k nám ty duše obě,
já pravil jim: „Nám, duše zarmoucené,
povězte o sobě a o své době.“

Jak holubi, jež roztoužení žene,
že k hnízdu svému, ač jim vichr brání,
slétají na peruti rozpřažené,

tak od davu, v němž Dido byla paní,
se odtrhli a hned k nám přiletěli,
tak volalo je mocně moje přání.

„Ó tvore soucitný a v dobru bdělý,
jenž tmou jsi přišel na svém putování
k nám, kteří svět jsme krví pokrápěli,

Pán světů, kdyby slyšel naše lkaní,
my bychom pokoj vyprosili tobě,
že s naší bídou cítíš slitování.

Di quel che udire e che parlar vi piace,
noi udiremo e parleremo a voi,
mentre che 'l vento, come fa, ci tace.

Siede la terra dove nata fui
su la marina dove 'l Po discende
per aver pace co' seguaci sui.

Amor, ch'al cor gentil ratto s'apprende,
prese costui de la bella persona
che mi fu tolta; e 'l modo ancor m'offende.

Amor, ch'a nullo amato amar perdona,
mi prese del costui piacer sì forte,
che, come vedi, ancor non m'abbandona.

Amor condusse noi ad una morte.
Caina attende chi a vita ci spense».
Queste parole da lor ci fuor porte.

Quand' io intesi quell' anime offense,
china' il viso, e tanto il tenni basso,
fin che 'l poeta mi disse: «Che pense?».

Quando rispuosi, cominciai: «Oh lasso,
quanti dolci pensier, quanto disio
menò costoro al doloroso passo!».

Poi mi rivolsi a loro e parla' io,
e cominciai: «Francesca, i tuoi martiri
a lagrimar mi fanno tristo e pio.

Ma dimmi: al tempo d'i dolci sospiri,
a che e come concedette amore
che conosceste i dubbiosi disiri?».

E quella a me: «Nessun maggior dolore
che ricordarsi del tempo felice
ne la miseria; e ciò sa 'l tuo dottore.

Ma s'a conoscer la prima radice
del nostro amor tu hai cotanto affetto,
dirò come colui che piange e dice.

Noi leggiavamo un giorno per diletto
di Lancialotto come amor lo strinse;
soli eravamo e senza alcun sospetto.

Když slyšet chceš nás, porozprávět sobě,
my zůstanem, což jindy lze jen stěží,
neb vichr právě ustal ve své ve své zlobě.

Mé rodné město leží na pobřeží,
k němuž si řeka Pád svou cestu volí
hledajíc klid i s vodou, jež v ní běží.

Láska, jež srdce plaché rychle školí,
v mém druhu prudce vzplanula k mé
kráse, jejížto ztráta doposud mne bolí;

láska, jež láskou jenom ztišit dá se,
s ním spoutala mne touhou mocné síly,
která, jak vidíš, nezaniká v čase;

láska nás vedla k smrti v téže chvíli -
však Kaina čeká na našeho vraha!“
Těmito slovy ke mně promluvili.

Uslyšev o žalu, jenž vzešel z blaha,
já hlavu klonil jsem a klopil zraky,
až básník se mne zeptal: „Co tě zmáhá?“

I odpověděl jsem: „Ó běda, jaký
stesk vroucí, jaké sladké rozhodnutí
ty dva sem vedlo mezi bol a mraky?“

Pak pravil jsem jim zase v žalném hnutí:
„Francesco, tvoje velké utrpení
mne k smutku dojíká a k slzám nutí!“

Však pověz mi: v čas milostného chvění
jak v lásce jste si počínali spolu,
jak poznali jste svoje roztoužení?“

Tu ona ke mně: „Není větších bolů,
než ve dnech bídy vzpomínati blaha -
to zná tvůj mistr, v něm jsi měl svou školu.

Však chceš-li vědět kam až kořen sahá
té naší lásky, pro niž jsme ti milí,
promluvím řečí, jež jen pro pláč váhá.

My čtli jsme kdysi v pouhé kratochvíli
o Lancelotu, jak ho láska jala.
Sami a bez úmyslů zlých jsme byli.

Per più fiata li occhi ci sospinse
quella lettura, e scolorocci il viso;
ma solo un punto fu quel che ci vinse.

Quando leggemmo il disiato riso
esser baciato da cotanto amante,
questi, che mai da me non fia diviso,

la bocca mi basciò tutto tremante.
Galeotto fu 'l libro e chi lo scrisse:
quel giorno più non vi leggemmo avante».

Mentre che l'uno spirto questo disse,
l'altro piangëa; sì che di pietade
io venni men così com' io morisse.

E caddi come corpo morto cade.

Ta četba chvílemi nám vzhlednout dala,
chvílemi zas nám při ní bledla líce -
na jednom místě však nám rozum vzala:

Když četli jsme, jak úsměv milostnice
s úst sladkých slíbal ve vášnivém chtění,
on, jenž se ode mne teď nehne více,

rtý políbil mi v němém rozechvění.
Kniha i básník byli Galeotto.
A toho dne už nechali jsme čtení...“

Zatím co jeden duch i říkal toto,
tak zabědoval druhý, s ním se nesa,
že k soucitu byl bych umřel pro to.

I klesl jsem, jak mrtvé tělo klesá.

Canto XXI

[Canto XXI, il quale tratta de le pene ne le quali sono puniti coloro che commisero baratteria, nel quale vizio abbatte li lucchesi; e qui tratta di dieci demoni, ministri a l'offizio di questo luogo; e cogliesi qui il tempo che fue compilata per Dante questa opera.]

Io mando verso là di questi miei (115)
a riguardar s'alcun se ne sciorina;
gite con lor, che non saranno rei».

«Tra'ti avante, Alichino, e Calcabrina»,
cominciò elli a dire, «e tu, Cagnazzo;
e Barbariccia guidi la decina.

Libicocco vegn' oltre e Draghignazzo,
Ciriatto sannuto e Graffiaccane
e Farfarello e Rubicante pazzo.

Cercate 'ntorno le boglienti pane;
costor sian salvi infino a l'altro scheggio
che tutto intero va sovra le tane».

«Omè, maestro, che è quel ch'i' veggio?»,
diss' io, «deh, senza scorta andianci soli,
se tu sa' ir; ch'i' per me non la cheggio.

Se tu se' sì accorto come suoli,
non vedi tu ch'e' digrignan li denti
e con le ciglia ne minaccian duoli?».

Posílám tam pár d'áblů do úvrati,
ať dohlédnou, kdo zas kde hlavu zved,
můžete s nimi jít, vás neuchvátí.

„Peroutka, Sněhošlapka, Čubčik vpřed,“
vybíral mužstvo do horoucích stezek,
„a desátníkem bude Chluporet,

a s nimi půjde Drápal, černý Pejzek,
zubatý Kančík, dále Dračí leb
a Pudivítr a šílený Rezek.

A obhlédněte všude vroucí lep,
ať tihle dojdou zdraví na útesy,
co přemost'ují celý spodní žleb.“

„Ach Mistře“, řekl jsem, „mne to tak děsí,
nevěřím očím, proč nás musí vést?
Ty cestu znáš a já je s sebou nechci.

Vždy jsi tak bdělý, snad ses nechal splést,
což nevidíš, jak strašně skřípou zuby
a mrkáním si omlouvají lest?“

Ed elli a me: «Non vo' che tu paventi;
lasciali digrignar pur a lor senno,
ch'e' fanno ciò per li lessi dolenti».

Per l'argine sinistro volta dienno;
ma prima avea ciascun la lingua stretta
coi denti, verso lor duca, per cenno;

ed elli avea del cul fatto trombetta.

A on mi řekl: „Nech je, ať se zubí,
to platí těm, jimž nad hlavou vře lep,
a ty se neboj, tebe nezapomínám.“

Vlevo se obrátili na násep,
sevřeli jazyk v zubech: něco naříd'!
měl jejich vůdci povědět ten škleb,

a on v odpověď' mocně zadul na řít'.

Přeložil Vladimír Mikeš. In Dante Alighieri,
Božská komedie. Academia, Praha 2013.

PURGATORIO

Canto X

[Canto X, dove si tratta del primo girone del proprio purgatorio, il quale luogo descrive l'autore sotto certi intagli d'antiche imagini; e qui si purga la colpa de la superbia.]

Là sù non eran mossi i piè nostri anco, (28)
quand' io conobbi quella ripa intorno
che dritto di salita avea manco,

esser di marmo candido e addorno
d'intagli sì, che non pur Policleto,
ma la natura lì avrebbe scorno.

L'angel che venne in terra col decreto
de la molt' anni lagrimata pace,
ch'aperse il ciel del suo lungo divieto,

dinanzi a noi pareva sì verace
quivi intagliato in un atto soave,
che non sembiava imagine che tace.

Giurato si saria ch'el dicesse 'Ave!';
perché iv' era imaginata quella
ch'ad aprir l'alto amor volse la chiave;

e avea in atto impressa esta favella
'*Ecce ancilla Dei*', propriamente
come figura in cera si suggella.
[...]

Ještě než vyjdu, vidím, že v té míře,
jak svah se šplhá jinde nahoru,
tady se vine mnohem méně příkře.

A hle: výjevy v bílém mramoru!
Příroda, natož ruka Polykleita
nesvedly takhle krásnou skulpturu.

Anděl - jak s mírem k lidem z nebe slétá,
věky uzavřeného zákazy,
k všem toužícím, kdo vzešli z toho světa –

je jako živý, až to zamrazí,
v gestu tak věrném, a v celé své slávě,
ne, nejsou to mlčící obrazy!

Přísahal bys, že právě říká „Ave!“ -
vždyť vedle něho je tam taky Ta,
co dala nám klíč k lásce odříkavé,

a věrně jako z vosku odlitá,
že slyšíš, když se sklání k jeho ruce,
Ecce ancilla Dei zašeptá.
[...]

Colui che mai non vide cosa nova (94)
produsse esto visibile parlare,
novello a noi perché qui non si trova.

Mentr' io mi diletta di guardare
l'imagini di tante umilitadi,
e per lo fabbro loro a veder care,

«Ecco di qua, ma fanno i passi radi»,
mormorava il poeta, «molte genti:
questi ne 'nvieranno a li alti gradi».

Ten, pro něhož žádná věc není nová,
něco nového stvořil kvůli nám
a vytesal tu viditelná slova.

Co obraz, pokora. Přecházím sem a tam,
užasle po těch dílech rozhlížím se,
vzácných už tím, že Bůh je stvořil sám.

„Hle,“ básník šeptne, „ten dav, ohlédni se,
krůček po krůčku se sem plahočí,
ti ukážou nám, kudy k další římse.“

Přeložil Vladimír Mikeš. In Dante Alighieri,
Božská komedie. Academia, Praha 2013.

Glosář k Božské komedii

Inferno - Peklo

contrappasso - trest odpovídající vině; zákon odplaty

Antinferno - „předšň pekla“

Acheronte - podsvětní řeka Acherón

- ignavi - neteční

Limbo - Limbus, předpekli

- non battezzati - nepokřtění (nepokřtěné děti; Adam, Mojžíš, Abrahám; Homér, Ovidius, Aristoteles, Sokrates, Platón, Seneka, Hippokrates; řečtí a římské hrdinové aj.)

Inferno

- lussuriosi - smilníci, cizoložníci (Semiramis, Dídó, Kleopatra, Helena, Achilles, Paris, Tristan, Paolo Malatesta, Francesca da Polenta aj.)
- golosi - obžerové
- avari e prodighi - lakomci a marnotratníci (i církevní hodnostáři)
- iracondi e accidiosi - lidé zlostní a mrzutí, líní

Stige - řeka (bažina) Styx

città di Dite - město, jemuž vládne Dis = Pluto = Hádés

- eretici ed epicurei - kacíři a vyznavači epikureismu (Fridrich II., Farinata degli Uberti, Cavalcante Cavalcanti aj.)

Flegetonte - řeka Flegetón

- omicidi, predoni - vrazi; kořistníci a tyraní (Ezzelino da Romano, Dionýsos Syrakuský, Attila, Sextus Pompeius aj.)
- suicidi - sebevrazi (Pier delle Vigne)
scialaquatori - ti, kdo promrhali svůj majetek
- bestemmiatori - rouhači
sodomiti - sodomité (Brunetto Latini)
usurai - lichváři

Burrato - rokle

Malebolge - 10 stupňů VIII. kruhu pekla

fraudolenti - podvodníci:

- ruffiani e seduttori - kuplíři a svědci
- adulatori (lusingatori) - lichotníci
- simoniaci - svatokupci (papež Mikuláš III., který zde očekává také Bonifáce VIII. a Klementa V.)
- indovini - jasnovidci (Teiresiás, Michael Scotus aj.)
- barattieri - šejdři, handlíři
- ipocriti - pokrytci (Kaifáš)
- ladri - zloději
- consiglieri fraudolenti - lstiví rádci (Odysseus)
- seminatori di discordie - rozsévači svárů (Mohamed)
- falsari - padělatelé

Cocito - ledová řeka Cocytós

- traditori dei parenti - ti, kdo zradili příbuzné (Caina - název podle biblického Kaina)
- traditori della patria - ti, kdo zradili vlast (Antenora - název podle trójského prince Anténora)
- traditori degli ospiti - ti, kdo zradili své hosty (Tolomea - název podle krále Ptolemaia XIII., který dal zabít Pompeia; nebo podle Ptolemaia z Jericha, který zradil Šimona Makabejského)
- traditori dei benefattori - zrádci dobrodinců (Giudecca - název podle Jidáše): Brutus a Cassius; Jidáš

Lucifero - Lucifer

Purgatorio - Očistec

spiaggia - pobřeží

- negligenti scomunicati - nedbalí v záležitosti pokání, kteří zemřeli jako exkomunikovaní

Antipurgatorio - předstupeň očistce

- negligenti che si pentirono in fin di vita - nedbalí, kteří se káli až na konci života
- negligenti che morirono di morte violenta - nedbalí, kteří zemřeli násilnou smrtí

valletta fiorita - rozkvetlé údolí

- principi negligenti - králové a knížata nedbalí v záležitosti pokání (Rudolf Habsburský, Přemysl Otakar II., Petr III. Aragonský, Karel I. z Anjou aj.)

Porta del Purgatorio (angelo guardiano) - brána očištění (anděl strážný)

7 kategorií hříšníků X 7 andělů a 7 odpovídajících ctností

- superbi - pyšní X angelo dell'umiltà (pokora)
- invidiosi - závistiví X angelo della misericordia (milosrdenství, štědrost)
- iracondi - zlostní X angelo della mansuetudine (mírnost, mírumilovnost)
- accidiosi - mrzutí, líní X angelo della sollecitudine (píle a vytrvalost v konání dobra)
- avari e prodighi - lakomí a marnotratní X angelo della povertà (chudoba)
- golosi - obžerové X angelo della temperanza (střídmost)
- lussuriosi - smilníci X angelo della carità (nezištná křesťanská láska)

Paradiso terrestre - pozemský ráj (Eden)

Paradiso - nebeský ráj

- I - cielo della Luna - spiriti che non adempirono i voti (vinou závažných překážek nedostáli některým slibům)
- II - cielo di Mercurio - spiriti attivi per desiderio di gloria (konali pro dobro víry, ovšem motivovala je touha po slávě)
- III - cielo di Venere - spiriti amanti (milující)
- IV - cielo del Sole - spiriti sapienti (moudří): Tomáš Akvinský a Bonaventura z Bagnoregia, každý vede 12 teologů a filozofů; Šalamoun
- V - cielo di Marte - spiriti militanti (bojující za víru): Jozue, Juda Makabejský, Karel Veliký, Roland, Gottfried Bouillonský, Robert Guiscard aj.)
- VI - cielo di Giove - spiriti giusti (spravedliví): David, Traján, Konstantin, normanský král Guglielmo il Buono aj.
- VII - cielo di Saturno - spiriti contemplanti (zasvěcení kontemplativnímu životu): svatí Pier Damiani, Benedikt, Makarius, Romuald aj.
- VIII - cielo di stelle fisse (nebeská sféra s nehybnými hvězdami): Kristus, Marie, archanděl Gabriel, apoštolé
- IX - cielo cristallino primo mobile (průzračná pohyblivá nebeská sféra, kterou otáčejí andělé)

- Empireo - Empyreum: trůn připravený pro Jindřicha VII.; Beatrice; sv. Bernard; Panna Marie
- Candida rosa dei beati - bělostná růže - nebeské sídlo blažených duší
- gerarchie angeliche - kůry andělské

angeli - andělé
 arcangeli - archandělé
 principati - knížectva
 potestà - mocnosti
 virtù - ctnosti
 domianzioni - panstva
 troni - trůnové
 chehrubini - cherubíni
 serafini - serafíni

- Dio - Bůh

počátky italské prózy

epistolografie a rétorika (dopisy, úřední listiny, texty praktického zaměření)

ars dictandi – teorie a praxe psaní listů (lat. dictare – psát, skládat) podle zásad klasické rétoriky (Cicero); ve středověku existovaly latinské příručky o písemné komunikaci, které obsahovaly vzorové dopisy (tzv. formuláře)

Alberich z Montecassina (2. pol. 11. stol., zakladatel tohoto umění) – *Breviarium de dictamine, Flores rhetorici*.

Alberto di Morra (12. stol., papež Řehoř VIII.) – *Forma dictandi*.

Boncompagno da Signa (1. pol. 13. stol., profesor v Bologni a v Padově) – *Rhetorica novissima*.

Guido Fava / Faba (začátek 13. stol., Bologna – notář, písař bolognského biskupa, učitel rétoriky): *Gemma purpurea* (Rudý drahokam) – epistolografický traktát, úvodní výklad v latině + modelové listy v bolognské italštině (list milostný, doporučující, přátelský aj.).

K rozvoji staroitalské rétoriky svými traktáty přispěli např. také Brunetto Latini, Guittone d'Arezzo, Bono Giamboni, Guidotto da Bologna aj.

encyklopedická pojednání

Brunetto Latini (1120-1295)

Li livres dou Tresor (Knihy pokladu) – francouzsky; autor toto dílo napsal ve Francii během svého vyhnanství po porážce florentských guelfů u Montaperti (do vlasti se vrátil po vítězství

guelfů v bitvě u Beneventa, 1266): I – historie a přírodní vědy; II – etika; III – rétorika a politika. Dílo bylo přeloženo do katalánštiny, kastilštiny, toskánštiny, latiny.

Ristoro d'Arezzo (13. Stol.)

La composizione del mondo (Části světa) – všeobecná encyklopedie; kompilace z Aristotela, Ptolemaia, Averroa, Avicenny.

cestopisy

Marco Polo (1254-1324)

Le divisament dou monde (*Le Livre de merveilles, Livre de Marco Polo citoyen de Venis, dit Million, où l'on conte les merveilles du monde, Il Milione*), francouzsky, na sepsání se spolupodílel Rustichello da Pisa. Popis východních zemí a dvora chána Kublaje.

Odorico da Pordenone – Odericus Bohemus de Portu Naonis (1265-1331), františkán, “apoštol Číňanů” – uskutečnil misijní cesty po Asii (Blízký východ, Indie, Mongolská říše – doputoval až do Pekingu, kde sídlil chán Jesün Temür; Tibet, Persie, Arménie. Po návratu nadiktoval své vzpomínky, zapsal je řeholník Guglielmo di Solagna: *Viaggio del Beato Odorico da Pordenone* (*Cesta do říše Velkého chána: Popis východních krajů světa*).

kroniky

Dino Compagni: *Cronica delle cose occorrenti nei tempi suoi*

Giovanni Villani: *Nova cronica*

česky souborně jako *Florentské kroniky doby Dantovy* (1970)

romány

staroitalské překlady či převyprávění latinských nebo francouzských předloh

Istorietta troiana (Benoît de Sainte-Maure: *Le roman de Troie*)

Fatti di Cesare (*Li faits des Romains*)

Tristano, Tavola rotonda, Lancilotto del Lago (inspirováno bretonským cyklem)

Rustichello da Pisa: *Livre de roy Meliadus* (francouzsky) – kompilace podle bretonského cyklu

novely

Inspirační zdroje:

- antické (novely, romány, bajky);
- orientální (arabské, indické) – *Příběhy tisíce a jedné noci*, *Knih sedmi mudrců*; Moše Sefardi neboli Pedro Alfonso/Petrus Alphonsi: *Disciplina clericalis* (Výchova žáků), 33 dialogů o lidských ctnostech a neřestech, o přátelství, o víře v Boha, napsáno

latinsky, inspirováno arabskými (také indickými a perskými) prameny, přeloženo do mnoha jazyků;

- francouzské fabliaux, dvorský román;
- *Legenda Aurea* (Zlatá legenda) – latinská sbírka životopisů svatých, ve 13. století ji sestavil dominikán a janovský arcibiskup Jacopo da Varazze (Jacobus da Voragine)
- ústní tradice (příběhy z minulosti i současné události);
- knihy pamětí, cestopisy, kroniky;
- exempla.

Přechod od velmi stručných exemplů ke krátkým povídkám:

Conti morali – *Dodici conti morali d'anonimo senese* (Mravoučné příběhy) – např. “*La monaca e la cima del cavolo*”

Fiori e vita di filosofi e d'altri savi e d'imperadori (O moudrých činech a životech filozofů, mudrců a císařů)

I conti di antichi cavalieri (Příběhy o dávných rytířích)

Novellino – 13. století

sbírka toskánských novel; inspirační zdroje: antické i středověké;

témata: žerty a šprýmy, důvtipní lidé a jejich moudrost, kritika mravních postojů kleriků, milostné příběhy, vzory ctností – velké postavy (historické, mytologické, biblické Alexandr, Traján, Sokrates, David, Šalamoun, Herkules, král Artuš...)

Giovanni Boccaccio (Certaldo / Florencie 1313 – Certaldo 1375)

1313 – narodil se ve Florencii (nebo v toskánské obci Certaldo, otec obchodník a bankéř, matka zřejmě prostého původu).

1327 – odstěhoval se s otcem do Neapole, kde otec zastupoval florentskou banku Bardi u dvora krále Roberta z Anjou. Giovanni získal praxi v bance, studoval práva a teologii, ale skutečně ho zajímala pouze literatura. Četl a studoval řecké a latinské autory.

Boccacciova „múza“ se jmenuje Fiammetta (ve skutečnosti zřejmě Maria d'Aquino, nemanželská dcera krále Roberta).

1340 – na žádost otce se vrátil do Florencie, rodina se ocitla ve finanční krizi.

1345 – krach banky Bardi.

1348 – morová epidemie, v jejím důsledku přišel o otce, nevlastní matku i mnoho přátel.

Okolo roku 1350 se začal angažovat v politice (diplomatická mise do Avignonu apod.). V téže době začal psát své hlavní dílo – *Dekameron*. A taktéž v roce 1350 začalo jeho přátelství s Petrarcou.

1360 – začal studovat řečtinu u Leonzia Pilata (vzdělaný mnich z Kalábrie). Ztratil důvěru florentské republiky (někteří jeho přátelé se zapojili do protistátního spiknutí). Papež Inocenc IV. mu umožnil přijmout kněžské svěcení. Později ještě podnikl několik diplomatických cest v zájmu Florencie. Poslední roky svého života prožil převážně v Certaldu.

V roce 1371 četl a komentoval pro veřejnost Dantovu Komedii (kostel Santo Stefano di Badia, Florencie).

díla spojená s pobytem na královském dvoře v Neapoli

- ***Caccia di Diana*** (*Dianin lov*) – mytologicko-alegorická epická skladba
- ***Filòstrato*** (*Přemožený láskou*) – epická skladba, námět souvisí s trojskou válkou, láska Priamova syna Troila k Řekyni Kriseidě
- ***Filòcolo*** (*Muka lásky*) – dobrodružný román v próze, příběh o Floriovi a Blancifloře, jejichž láska musí překonat mnoho nástrah a překážek (inspirační zdroje: it. *Cantare di Florio e Biancifiore*, fr. *Floire et Blanceflor*; legenda, která má byzantské kořeny a ve středověké Evropě byla velmi populární)
- ***Teseida delle Nozze d'Emilia*** (*Theseis*) – epická skladba, 12 knih, antický námět, pokus o hrdinský epos; příběh rivality dvou mužů z Théb (Arcita, Palemone) a jejich lásky k Emilii, sestře Hyppolity, která je královnou Amazonek a (podle této verze příběhu) ženou legendárního athénské krále Thesea; (inspirace: Publius Papinius Statius: *Thebais* – epos, který líčí zápas Oidipových synů Eteoklea a Polyneika o thébský trůn; Publius Vergilius Maro: *Aeneis*).

díla sepsaná ve Florencii

- ***Commedia delle ninfe fiorentine*** neboli ***Ninfale d'Ameto*** (*Komedie o florentských nymfách* nebo *Báseň o nymfách Ametových*) – alegoricko-pastorální román v próze
- ***Amorosa visione*** (*Milostný sen*) – alegorická poema, inspirovaná *Románem o růži*
- ***Ninfale fiesolano*** (*Fiesolské nymfy*) – epická skladba, pastýřský námět, příběh nešťastné lásky pastýře Africa a nymfy Mensoly, báje o založení Fiesole
- ***Elegia di Madonna Fiammetta*** (*Elegie o paní Fiammettě*) – “psychologický” román v próze o hrdinčině nešťastné lásce k Panfilovi

- **Corbaccio** (*Koš aneb bludiště lásky*; doslova zřejmě „Havran“) – misogynická satira
- **Decameron**
- **Trattatello in Laude di Dante** (Dantův životopis)

díla psaná latinsky

De mulieribus claris (O slavných ženách)

De casibus virorum illustrium (O nešťastných událostech v životě slavných mužů)

De montibus, silvis, fontibus, lacubus, fluminibus, stagnis seu paludibus et de nominibus maris (encyklopedie míst spojených s antickou mytologií)

De Genealogiis deorum gentilium (O rodokmenech pohanských bohů)

další autoři novel – 14. století

Giovanni Fiorentino: *Pecorone* (Beran)

Saturnina, mladá řeholnice v klášteře ve Forlì, a Aurette, kaplan tamtéž, jsou do sebe tajně zamilovaní; setkávají se v hovorně a vyprávějí si příběhy (je zde např. novela *Giannetto*, kterou je inspirován Shakespearův *Kupec benátský*)

Franco Sacchetti (Firence, 1335 - 1400): *Trecento novelle*

Giovanni Sercambi (Lucca, 1348 - 1424): *Novelliere*

Francesco Petrarca

1304 – narodil se v Arezzu (otec, bílý guelf, byl vypovězen z Firence)

1312 – rodina se přestěhovala do Avignonu, kde sídlil papežský dvůr

1316-20 – Francesco studoval v Montpellier

1320-26 – studoval v Bologni, pak návrat do Avignonu

1327 – setkání s Laurou

1330 – ve službách kardinála Giovanniho Colonna, cesty po Evropě, návštěva Říma

1337 – život v ústraní ve Vaucluse, literární činnost

1341 – korunovace vavřínovým věncem na Kapitolu (neapolský král Robert z Anjou)

1345-47 – opět osamělý život ve Vaucluse

1348 – morová epidemie, umírá Laura

1350 – cesta do Říma (papež vyhlásil jubileum), seznámení s Boccaccem;
 pak znovu návrat do Vacluse, odmítá funkci papežského tajemníka
 1353-61 – žije v Miláně, ve službách arcibiskupa Giovanniho Viscontiho a jeho
 nástupce Roberta Viscontiho; ten v roce 1354 korunoval Karla IV. italským
 králem, Petrarca byl členem vítací delegace; 1356 navštívil Karla IV. v Praze
 1361-74 – Petrarca odchází z Milána (mor), pobývá v Benátkách, Pavii, Padově...
 Francesco da Carrara, vládce Padovy a mecenáš umění, mu věnoval
 pozemky a dům v Arquà, tam Petrarca prožil poslední roky svého života
 (zemřel v Arquà 1374)

díla psaná latinsky

- *Africa* – poéma, námět z období 2. punské války
- *Bucolicum carmen* – eklogy
- *De viris illustribus* – životopisy slavných mužů
- *De secreto conflictu curarum mearum (Secretum meum)* – *O tajném střetu mých myšlenek (Mé tajemství)* – imaginární rozhovor Petrarky se sv. Augustinem
- *De vita solitaria* – traktát, chvála osamělosti
- *De otio religioso* – traktát, chvála mnišského života

Podstatná část Petrarcových spisů je napsaná latinsky. Inspiraci nacházel v dílech antických klasiků (Cicero, Vergilius aj.), která zkoumal z filologického hlediska. Petrarca je v tomto ohledu bezprostředním předchůdcem italských humanistů 15. století.

italsky psaná poezie

De rerum vulgarium fragmenta neboli ***Canzoniere*** – ***Zpěvník*** – básně inspirované láskou k Lauře, napsané toskánskou italštinou

<p>I Voi ch'ascoltate in rime sparse il suono di quei sospiri ond'io nudriva 'l core in sul mio primo giovenile errore quand'era in parte altr'uom da quel ch'i' sono,</p> <p>del vario stile in ch'io piango et ragiono fra le vane speranze e 'l van dolore, ove sia chi per prova intenda amore, spero trovar pietà, nonché perdono.</p> <p>Ma ben veggio or sì come al popol tutto favola fui gran tempo, onde sovente di me medesmo meco mi vergogno;</p> <p>et del mio vaneggiar vergogna è 'l frutto, e 'l pentersi, e 'l conoscer chiaramente che quanto piace al mondo è breve sogno.</p>	<p><i>Vy, kdo v mých verších zaslechnete chvění těch vzdechů, jež mé srdce sytily v čas mladosti, jen k bludu lásky zralý, kdy byl jsem někým, jehož více není -</i></p> <p>snad za svůj sloh, v němž jástot v pláč se mění a marné naděje zas v marné žaly, alespoň u těch, kdo jsou lásky znalí, milosti dojdou, ne-li odpuštění.</p> <p>Však vidím dnes, jak lidem pro posměch jsem dlouho býval; proto bez ustání sám za sebe se tajně hanbívám.</p> <p>Je hanba plodem bláhovostí těch; a pokání a jasné rozpoznání: je krásným snem, co se zde líbí nám.</p>
---	--

3

Era il giorno ch'al sol si scoloraro
per la pietà del suo factore i rai,
quando i' fui preso, et non me ne guardai,
ché i be' vostr'occhi, donna, mi legaro.

Tempo non mi pareo da far riparo
contra colpi d'Amor: però m'andai
secur, senza sospetto; onde i miei guai
nel commune dolor s'incominciaro.

Trovommi Amor del tutto disarmato
et aperta la via per gli occhi al core,
che di lagrime son fatti uscio et varco:

però al mio parer non li fu honore
ferir me de saetta in quello stato,
a voi armata non mostrar pur l'arco.

35

Solo et pensoso i piú deserti campi
vo mesurando a passi tardi et lenti,
et gli occhi porto per fuggire intenti
ove vestigio human l'arena stampi.

Altro schermo non trovo che mi scampi
dal manifesto accorger de le genti,
perché negli atti d'alegrezza spenti
di fuor si legge com'io dentro avampi:

sí ch'io mi credo omai che monti et piagge
et fiumi et selve sappian di che tempre
sia la mia vita, ch'è celata altrui.

Ma pur sí aspre vie né sí selvagge
cercar non so ch'Amor non venga sempre
ragionando con meco, et io co llui.

134

Pace non trovo, et non ò da far guerra;
e temo, et spero; et ardo, et son un ghiaccio;
et volo sopra 'l cielo, et giaccio in terra;
et nulla stringo, et tutto 'l mondo abbraccio.

Tal m'è in pregion, che non m'apre né serra,
né per suo mi riten né scioglie il laccio;
et non m'ancide Amore, et non mi sferra,
né mi vuol vivo, né mi trae d'impaccio.

Byl den, v němž i tvář slunce zatměla se
v soustrasti nad svým Tvůrcem trpícím,
kdy jsem byl vydán, aniž bych si všim,
všanc ohňům vašich očí, vaší kráse.

Nenadál jsem se v takovémto čase
útoku lásky; uspán bezpečím
jsem klidně kráčel davem největším.
A v nárcích lidu strast má počala se.

Bůh lásky stih mě zcela beze zbraně.
A okem v srdce otevřena brána,
když náhlé slzy prolomily val.

Nemyslím, že to byla čestná rána,
když na mě vystřelil tak nečekaně,
a na vás ozbrojenou již se bál.

Váhavým krokem zamyšlen a sám
pomalu měřím pusté pláně polí
a hledám lidské stopy po vůkolí,
připraven prchnout, jen je uhlídám.

Jedině v tom jsem našel ochranu
před pohledy a zvědavostí lidí,
jinak v mých zhaslých, smutných tazích vidí
každý už zvenčí sám, jak v nitru žhnu.

A tak si myslím, že snad jen ty srázy
hvozdy a řeky vědí, co mi schází
a co v sobě skrývám před lidmi.

Žádná z mých stezek není však dost příkrá,
aby tam za mnou Láska nepronikla
a nedumala se mnou a já s ní.

Mír nenajdu a válčit možno není,
bojím se, doufám, hořím a jsem led,
do nebe vzlétám, ležím na kamení,
nic nemám v rukou, svírám celý svět;

bez závor má mě láska ve vězení
a nedrží mě, aniž pouští zpět,
nezabije a osud nepozmění,
žít nenechá a neukončí běd;

Veggio senza occhi, et non ò lingua et grido;
et bramo di perir, et cheggio aita;
et ò in odio me stesso, et amo altrui.

Pascomi di dolor, piangendo rido;
egualmente mi spiace morte e vita:
in questo stato son, donna, per voi.

189

Passa la nave mia colma d'oblio
per aspro mare, a mezza notte il verno,
enfra Scilla et Caribdi; et al governo
siede 'l signore, anzi 'l nimico mio.

A ciascun remo un penser pronto et rio
che la tempesta e 'l fin par ch'abbi a scherno;
la vela rompe un vento humido eterno
di sospir', di speranze, et di desio.

Pioggia di lagrimar, nebbia di sdegni
bagna et rallenta le già stanche sarte,
che son d'error con ignorantia attorto.

Celansi i duo mei dolci usati segni;
morta fra l'onde è la ragion et l'arte,
tal ch'incomincio a desperar del porto.

311

Quel rosignol, che sí soave piagne,
forse suoi figli, o sua cara consorte,
di dolcezza empie il cielo et le campagne
con tante note sí pietose et scorte,

et tutta notte par che m'accompagne,
et mi rammente la mia dura sorte:
ch'altri che me non ò di ch'i' mi lagne,
ché 'n dee non credev'io regnasse Morte.

O che lieve è inganar chi s'assecura!
Que' duo bei lumi assai piú che 'l sol chiari
chi pensò mai veder far terra oscura?

Or cognosco io che mia fera ventura
vuol che vivendo et lagrimando impari
come nulla qua giú diletta, et dura.

bez očí vidím, křičím bez jazyka,
a touže zhynout, smilování prosím,
sám k sobě záští, a k ní lásku mám;

bolest mě sytí, smích v mém pláči vzlyká,
k smrti i k žití stejnou nechut' nosím.
A to vše, paní, jenom kvůli vám.

Pluje můj koráb plný zapomnění
po moři chmurném v cizí noci chladné
Scyllou a Charybdou; kdo lodí vládne,
je pánem mým, však přítelem mi není.

U vesel smělá, hříšná pomyšlení,
jimž zřejmě k smíchu jsou ty bouře zrádné.
A rvou se plachty, kdykoli v ně padne
van vzdechů, nadějí a roztoužení.

V slz dešti, v mraku hněvů malátně
vlhnou a plihnou lana kotevní,
spletená z bludů, z nevědomých snů.

Má sladká světla jsou mi skryta v tmě,
ve vlnách tone rozum, umění.
I zoufám již, zda přístav naleznu.

Ten slavík, jehož tak sladce slyším lkát
nad družkou ztracenou či nad rodinou,
tesknotu lije v nebe, v luh i sad,
jak žalné jeho tóny tmou se řinou.

A celou noc mi budou zníti snad
a připomínat tíhu ještě jinou:
že jen sám na sebe smím naříkat;
já nevěřil, i bohyně že hynou.

Ó, snadno šálen, kdo zla vytuší!
že oči jasnější než slunce jas
se změni v prach, kdo předvídal to v duši?

Teď vím už, jaké určení mi sluší:
žít dál a v slzách zvidat zas a zas,
že slasti světa nejsou nic, jen zkruší.

365

I' vo piangendo i miei passati tempi
i quai posi in amar cosa mortale,
senza levarmi a volo, abbiend'io l'ale,
per dar forse di me non bassi esempi.

Tu che vedi i miei mali indegni et empi,
Re del cielo invisibile immortale,
soccorri a l'alma disviata et frale,
e 'l suo defecto di tua gratia adempi:

sí che, s'io vissi in guerra et in tempesta,
mora in pace et in porto; et se la stanza
fu vana, almen sia la partita honesta.

A quel poco di viver che m'avanza
et al morir, degni esser Tua man presta:
Tu sai ben che 'n altrui non ò speranza.

Želím svých dní, že uplynuly v dáli
a láska časná všechny strávila je,
a já se nezdvih k letu, křídla maje,
bych zůstavil tu příklad hodný chvály.

Ty, jenž jsi zřel mé liché, hříšné žaly,
neviditelný, věčný Králi ráje,
pomoz mé duši, mdlá a zbloudilá je,
a svoji milost v prázdno její nalij:

a živ jsa v bojích, v bouři, rozervaně,
pokojně zemřu; aby čestněji
odcházel aspoň, kdo tu dlel tak planě.

To málo chvil, jež vkrátku odvějí,
i samu smrt rač vzíti do své dlaně,
Ty, mimo něhož nemám nadějí.

Přeložil Václav Renč. In Francesco Petrarca: *Sto sonetů Lauře*. SNKLU, Praha 1965.